

En selsom Gæstefærd.

(Sakarias Nielsen.)

Der er i Nat hænder mig noget højt mærkeligt.

Vi havde spist Nytaarsaftens Nadder og efter gammel Hustriff sunget „Guds Ord, det er vort Arvegods“, hvorefter vi havde spillet Kort om de sidste Pebernabber fra Julen. Da vi saa henad Kl. 11 havde spist Kvælds-nabber, og jeg havde gjort en Runde i Gaarden og forvildet mig om, at Hestene var fodrede rigtig af og Portene lukkede, satte min Kone og jeg os i Sofaen for at summe os lidt paa Dagen, inden vi gik til Ro. Vi havde sluttet Kampen, som næsten var udbrændt, og rullet Gardinerne op og sad nu i Halvlyset udefra og smaa-snakkede sammen om det højtidelige ved Nytaarsfesten.

„Hvor det dog er underligt, at vi nu er saa nær ved Enden af dette Hundrebaar“, siger Karen Vene.

„Ja, det er underligt. Der er slet mange Forandringer i Verden i det Hundrebaar.“

Hun spurgte, hvem der levede her i Gaarden for hundrede Aar siden.

„Det gjorde min Oldefader og Oldefoder, gamle Morten Jørgensen og Sidle Jensdatter; det ved du for Resten godt, deres Navne staar jo indgravede i Eggebjælken over Huggehusdøren.“

„Ah, var det dem?“

„Den Gang var den sidste Lange Stuelange.“

„Sitten Stuelange“, siger hun og ler. „Man kan jo næsten hoppe over den.“

„Ja, nu er den ogsaa sunket saa meget sammen; men den faar staa i nogle Aar endnu.“

Saa sad vi lidt og snakkede om de to gamle og om Forholdene paa deres Tid; det vil da sige, det var mest mig, der førte Ordet.

„Al ja dog, fitten en Tid!“ maatte jeg uvilkaarlig fuffe. „Da kunde Herremændene pine deres Hæfter med Hovet og Væger, næsten lige saa godt de vilde. Godset her, hvor vi nu har faaet en slikt Herremand, det var den Gang i Hænderne paa en forvovende jydsk Stuepøtanger, Enevold Knudsen, der laante Kronen en hel Mængde Penge og blev Justitsraad. Han skal have været en rigtig Bølle, der var fuld fra Morgenstunden af og kæede løs paa sine Hovbønder for et godt Ord.“

„Na — aa, det var ham, der slog Morten med Hvidepist.“

„Ja, det var ham.“

„Hvordan var det . . . var det her paa Lødden?“

„Nej, det var ude i Engene; Bønderne her fra Byen var ude at slaa. Morten gik foran. Saa kommer Justitsraaden ridende og holder Hus med Morten, fordi han ikke gik rost nok paa.“

„Jeg gør mit Arbejde saa godt jeg kan, Hr. Justitsraad“, sagde Morten tilfældig. — „Hold Kæft!“ raaber Justitsraaden og sender ham et Par Dine. — Saa rejser Morten Jørgen sit Hoved og vil sige noget; men i det samme lægger Herremanden ham en Klempe over Ratten med sin Hvidepist. — „Det skal blive Justitsraaden et dyrt Svip, det“, siger Morten Jørgen; for Morten var en lovslog Mand, der kendte Forordningen af 1791, hvor det hed, at Jorddrotten ikke maatte slaa sine Gaardsfæstere og deres Hustruer, da faadant strider mod den Afgift, som selv Husfædte og Husmødre, tilkommer.“

„Hvad blev det saa til?“ spørger Karen Vene.

„Ja, hvad blev det til? Morten sagte Rettergang, men som naturligvis ingen Vej med Herremanden. Min Far moder kunde huske, gamle Føll fortalte, at han ærgrede sig ligefrem til Døde. Vaade han og min Oldefoder både lige i Stulningen af 1799.“

„Det maa have været drøjt at være Bønde den Gang“, siger Karen Vene.

„Ja, det var drøjt; men der var jo ogsaa gode Herremænd — som Bernstorff og Reventlowerne og mange andre.“

Saa sad vi taafse i nogle Minutter.

„Hvad mon de to gamle vilde sige, om de stod op fra Dødens Rige og saa Gaarden nu?“ siger saa Karen Vene.

Jeg drejede Hovedet brat om imod hende. „Det er dog mærkeligt, at du kommer til at tænke paa det; jeg har lige tænkt paa det samme. Det var før, da jeg var ude i Hestestalden. Jeg havde staaet den største Dør op og stod

og saa ud over Hestehaven og Træerne. Saa faar jeg Lys paa en stor gul Stjerne, der lyste saa ualmindelig stærkt. Jeg stod længe og saa paa den og tænkte paa, hvordan det vel kunde se ud oppe paa saadan en gul Klode. Om vi maatte kom op paa den, naar vi døde. Om Luften er gul berøp?“

„Det er den vel nok.“

„Jeg stod og fik saa mange underlige Tanter. Saa kom jeg til at se ind paa de hvide Kors paa Kirkegaardens, og saa var det, jeg kom til at tænke paa det, du siger: Hvad om de gamle, som har ligget derinde i 100 Aar, stod op af deres Grave og tog sig en Omgang til deres Hjem!“

„De bliver nok, hvor de er“, siger Karen Vene.

„Ja, men vi ved dog ikke, om deres Aander ikke af og til gaar og puser omkring i Gaardene og Husene.“

„Al, det er saa underligt at sidde her henimod Midnat og snakke om de hvide.“

„Hvad gør det. Jeg vilde aldrig være en Smule angst for at mødes med mine gamle Oldeforeldre; de var saadan nogle gode, gudfrygtige Menninger, efter hvad min Far moder fortalte.“

„Ja, ja, saa lad dem bare gaa igen. Ved du, hvad jeg nu gør?“ spurgte hun skæmt og rejste sig.

Jeg lovede, at jeg snart vilde komme bagefter, jeg vilde bare sidde og tygge min Pibe ud.

Lidt efter hørte jeg hende klappede Lyden til om sig inde i Sovetammeret. Biben blev snart udbragt, Hvinene blev døfse; men jeg ved ikke, hvordan det var, jeg sad saa rart i Sofaen; net, dejlig varmt var der i Stuen, jeg gad næsten ikke rejse mig; for Resten var jeg dygtig træt efter et anstrængt Dagsarbejde med Tærstning og Opmaalning af Sed.

Endelig hører jeg Kirkeuret slaa 12. Jeg spiller Dine op og rejser mig; men — du vilde Verden, hvad er det? Hele Gaarden, Himlen, Træerne staar i det dejligste gule Dinslys — ligesom i Væntrensene. Alleværst tænker jeg. Nej, det var et Brandsfar, jeg aldrig før havde set Mæge til. Jeg gaar hen til Vinduet . . . du endige, hvad ser jeg! To hvide Stiktelser staar haand i haand ude i Gaarden og stirrer op paa Dørværelsen og Huggehusdøren.

Jeg vil ikke fragaar, at jeg i første Nøjeblik blev lidt slapp i Kneerne. En ejendommelig, hvidlig Lyglans stod om deres Hoveder, det gule Lys fra oven faldt af og til en rødlig Tone og gav deres lange hvide Klæder et aandedigtigt Skær. Drømmer jeg ikke? — Nej, jeg er jo lysvaagen. — Jamen det er jo umuligt . . . aldrig har man dog hørt om, at døde Menninger er komne tilbage. — Men saa var det for mig, som det var en Kæft inden i mig, der sagde: „Stær det da ikke i vore Dage saa meget vidunderligt, som man aldrig har hørt om før? Indviste Faktirer, som har været døde og begravne i lange Tider, graves op og bliver levende igen. Og hvem tør sige, at Spiritismen er bare Lygn og Bedrag? Har jeg ikke selv set Fotografier af svævende Aander i lange hvide Klæder!“ Alt dette foer med Lynets Hart gennem Hovedet paa mig. Det var dem; der var ingen Tvivl.

Paa en Gang falder der Ko over mig. Det var, som Vorherre indgav mig en sikker Følelse af, at jeg ikke havde noget at frygte af disse to gamle Menninger eller gamle Aander, hvad man nu vil kalde dem.

Saa sagte som muligt lufede jeg mig ud i Gangen og linnede Døren. De to selsomme Stikkelser stod og saa sig om og syntes at være i Uvished om de skulde gaa igen eller blive.

„Nej, lad os gaa, det kan ikke være her“, siger Kone. „Her er alt for fint . . . disse forfærdelige store Lønger!“

„Vist er det her“, svarer Morten. „Du kan jo selv se vore Navne og Navnstallet der over Stuedøren.“ M. J. S. — S. J. D. — Anno 1777.“ — lige saa bestemt, som Ole Hjulmand han gravede det ind, da vi byggede Løngen.“

„Der staar en hende i Døren“, hvieler Kone og griber om Mandens Arm.

Jeg mærkede nu, at jeg var opdaget. Fjæfbig, men dog med hurtig bantende Hjerte, gik jeg ud til dem.

„Med Forlov at spørge, hvem er du?“ sagde den gamle Mand.

„Jeg hedder Jakob Jørgensen.“

„Hvad hed din Far?“

„Han hed Rasmus Jørgensen.“

„Og hans Far?“

„Han hed Jørgen Mortensen.“

„Jh, men dog, saa er du jo vort Barnebarns Barn!“ falder Kone ind. Begges Dine lyste af Glæde. En egen mild Kraft strømmede fra dem begge ind over mit Sind og gjorde mig saa forunderlig tryk og glad; men mit Hjerte bandede hele Tiden med voldsomme Slag.

„Har du det godt?“ sagde Morten.

„Jeg har det rigtig godt, saadan“, svarer jeg. „Jeg har saadan en god rask Kone, vi lever saa lykkelig sammen.“

Morten saa til sin gamle Hustru: „Vi to levede ogsaa godt sammen.“

„Og saa har vi en lille dejlig Dreng, som vi er saa glade for“, vedblev jeg. „Men det kniber lidt med Rentpenge og Statter.“

Manden nikkede, som han vilde sige: „Jeg sender det.“

Kone stod og saa op og ned ad mig: „Det er underligt, saadan som du gaar klædt.“

„Ja, saadan gaar Bønderne klædt nu om Stunder, i alt Fald her paa Eggen; det er mange Aar siden, Kræbutterne og Drejelsøesten og alt det andet gik af Brug.“

„Døstager?“ indstød Morten.

„Ja, det er der saa mange Bønder, der har nu.“

De forundrede sig.

„Vil I ikke se indenfor? . . . værsgod!“ bød jeg og slog ud med Haanden.

„Hvor er Møddingen?“ spurgte Morten og saa hen over Gaardspladsen.

„Den har vi ude bagved, ud ad Lødden til.“

„Lødden?“

„Ja, jeg har en dejlig Løb paa 71 Dø. Land i en stor Trekant ud fra Gaarden.“

„Gaardens Lødder er jo spredte paa 67 forskellige Steder.“

„Ja, det var inden Udflistningen; nu har vi alle sammen vor Jord paa et eller to Steder.“

Han stod lidt og nikkede ved sig selv: „Det er bedre, det er bedre.“ Saa rettede han sig op: „Hvor mange Hovdage har du til Gaarden?“

„Der er ingen Hovdage her til Gaarden.“

„Jeg mener Herregaarden.“

„Naah. Det er forbi med Hoberiet for mange Aar siden. Jeg er Selvsøjer og er lige saa fri og selvstændig en Mand som Herremændene.“

Hans Dine aabnede sig højt og glædede op. „Er det sandt?“

„Det er alle Bønderne her i Sognet nu.“

Han strittede paa mig med en egen dnb Glæde.

Kone, der stadig saa sig forundret om, spurgte, hvor Brøndfærgen og Wippen var blevne af.

Jeg ophøjte hende om, at den gamle stenfattede Brønd var forsvunden for 40 Aar siden; nu havde vi en muret Brønd med Pumpe — det var den lille Brøndpost derhjemme. Hun saa op paa Stuehusets Tag.

„Jeg synes, det er Tørløsten, du har tækket med.“

„Det er det ogsaa.“

„Aldrig har jeg dog sendt Mæge!“

„Du har glemt at sætte Regnebrædder under Vinduerne“, bemærkede Morten.

„Nej, vi har Zinkrønder under Tagflaget, de er meget bedre.“

I Gangen forbavdedes de ved at se den røde Ampel, der hang ned fra Loftet; men rent galt blev det, da jeg lukkede Stuedøren op, og hun fik se det hele gulstoppede Rum med Gardiner og Møbler i et Syn.

„Nej, nej“, hvistede hun og knugede sig ind til Morten, „det er vist rent galt illel; du kan tro, det er nok Herremændens, vi er komne ind hos.“

„Nej, det er rigtig nok“, forfikkede jeg hende. „Saadan ser de fleste Bønderstuer ud nu om Stunder.“

„Hvad er det for en Indretning?“

„Det er et Klæder, en Spillestasse.“

Jeg slog et Par Toner an med Pegerfingeren og fik begge de to gamle til at slaa Ratten tilbage.

„Har alle Bønder saadan en?“ spurgte hun.

„Nej, det har de ikke; der er ikke saa svært mange Bønderstuer endnu, der kan spille.“

„Og hvad er det for en?“ spurgte hun og pegede paa Hængelampen.

„Det er en Lampe. Den lyser lige saa godt som ti af den Slags smaa Tranlamper, I havde i gamle Dage; jeg kunde godt tænke den, men der er vist ikke mere Petroleum paa den . . . naa, jeg har nok heller ingen Tændstikker hos mig.“

Petroleum? Tændstikker?“ mumlede hun og saa til Morten.

Begge rystede paa Hovedet.

Kone saa sig om: „Her er jo ingen Seng.“

„Nej, dem har vi herinde.“ Jeg gik hen til den aabenstaaende Sovetammerdør og pegede ind. Karen Vene, der altid over som en Sten først paa Ratten, hørte eller saa ikke det mindste til os. „Det er min Kone, og det er min Dreng, ham derhøne i den lille Seng.“

De to gamle stod ved Døren og figgede ind. Hovedet var det for noget klart, der blinkede i deres Dine?

„Herren være med dem!“ sagde den gamle Mand.

Jeg slog Døren paa min egen Seng tilbage og lod Haanden vippe paa Hjertermadrasen. „Her er rart blødt.“

„Dog, dog!“ kom det fra Kone. „Vi havde store Himmelfenge med Halm i Bunden.“ (Sluttes).

En Duetkamp.

Denne Historie foregaar ude paa Lødden.

Hans Peter var en stor Vildbasse paa ti Aar. Han var ikke bange for noget som helst og kom derfor ogsaa til i Klammeri med Drengene, der var et Hoved større end ham selv. Men Hans Peter tog sine Stryg med Ansænd og slæbte ikke, fordi han fik et Dunt i Ryggen eller en Snebold i Ratten. Alle Drengene holdt af ham.

Men Hans Peters bedste Ven hed Trofast, og med Trofast sloges Hans Peter tun en eneste Gang. Om dette Slagsmaal skal her fortælles.

Trofast slentrede en varm Sommerdag omkring paa Lyffe og Fromme. Den havde sovet oven paa Hundehuset, til den var gaaet op i Hovedet. Den havde faaet Katten jaget ind i Hønseshuset og havde været oppe et Flaas med Naboens Pudel. Nu havde den intel som helst at bestille og dreo derfor som sagt omkring og snuvede alle Vegne, hvor den ingen Ting havde at gøre. Den tom omfider til Stærnsanden, som Pigen havde fat uden for Kælderdøren. Dens Dine begyndte at luse, og Halsen stak lige til Vejres. Hvad saa den? Det laa et stort Stegeben over paa Stærnsbotten.

Den fik Benet raget ned, snuvede til det og underlagte det omhyggeligt. — Jo — o! Det var et dejligt Stegeben.

Nu kom Hans Peter ind i Gaarden. Han havde været i Skole. Det første, han opdagede, var naturligvis Benet; thi var Trofast slem efter Ven, var Hans Peter endnu værre. Han samlede skulde blive det sidste, den nogen Sinds, som laa bag Skibestenen, og søgte dem til Kludestrammeren for en DrePund.

Som sagt. Hans Peter saa øjeblikkelig Benet, og Dinen begyndte at strække i Hovedet paa ham. Som et Lyn styrkede han mod Hundens.

„Vil du vat . . . Hund . . . Trofast . . . Venet . . . hid med Benet. Hid med Venet! siger jeg.“

Men Trofast var saa sandt ikke til Sinds at aflere sig det dejlige Ven uden videre. Den stæde efter Hans Peter, tog Venet i sin store Mund og satte i vildeste Galop ud gennem Porten.

Drengen stod stille af Forbavselse; men saa blev han idrød. Tavlen lagde han ned paa Jorden. Bøgerne ved Siden af, Træstøene igen ved Siden af, og i næste Nøjeblik forjærdet han ud gennem Porten, alt hvad Kæmmer og Tøj kunde holde.

Trofast laa i Høstakken bag Lødden og gnavede Venet. Hans Peter styrkede frem med knyttede Hænder. Han skæbte og smeldte. Men hvad gjorde Trofast. Den tog uden videre Venet i sin store Mund, lod Halsen hænge og satte i et Spring om Hushjørnet. Hans Peter streg efter den, saa det fæd i hans Hals, hans Ven gik som Trommeslifter. Han naaede da at tomme tidnok til at se Bøvdov forvinde ind i Haven gennem et Hul i Hækken. Hans Peter sprang lige lutt over. Saa var han lige ved at falde af Forfættelse over sig selv, fordi han havde vovet at springe. Han kunde være falden og brækket Armen — og redet Hul i sine Busker og sidst til Ana og knækket sin Moders Kofenbusk. Sveden haglede ham ned ad Ryggen, men stadig for han aften, som gjaldt det Livet.

Paa Plænen laa Trofast og slittede nok saa velbehagelig Stegebenet. Da gav det et Ryt i Hans Peter, og han stod stille.

„Kom saa, Trofast“, begyndte han

og klappede paa sit eget Ben“, „kom saa.“

Trofast rørte sig ikke.

„Kan du ikke høre — tomme saa — din Tødnagt!! — Vil du komme, siger jeg!“

Trofast rejste sig.

„Vil, rare Trofast“, hvistede Hans Peter saa lærligt, som han kunde, men han var lige ved at græde i Hidsigheden.

Trofast tog godt fat i Stegebenet og forsvandt ud gennem Høvegaarden. Da knyttede Hans Peter Hænderne. Afsted gik han atter som en Hvirvelvind. Han strammede Trofast op af Høstakken, hvor den naturligvis havde lagt sig til at gnave, og nu gik den vilde Jagt om Lødden.

Hans Peter var saa forpustet, at han ikke længere kunde slæbe ud. Dinen stod stive i Hovedet paa ham. Men han løb. Han saa tun en laadben, fort Ryg, der trummede og strakte sig lige foran ham. Men han løb. I hele Verden tænkte han tun paa Venet, Hundens trøb ind under en Bog, Hans Peter bag efter. Hundens satte op paa Røghusets Tag, Hans Peter bagefter. Men her tabte Hundens Venet.

Da var Hans Peter ved at styrte. Med sin sidste Kraft vilde han snappe Venet — men da stete noget forfærdeligt. Trofast gjorde et Spring imod ham, udbrødte et Hyl og viste ham alle sine Tænder. Drengen gik bageover af Forfættelse og blev sidende med aaben Mund. Han og Hundens gæbede om Kap. Aldrig var det faldet Hans Peter ind, at Trofast vilde bide ham.

Da han atter kom til sig selv, var Hundens borte.

Hans Peter rejste sig ganske langsomt, rystede sig og stak begge Hænder i Buskelommerne. Nu var han vred for Alvor. Mens han ganske langsomt slentrede om Lødden for at tomme ind i Gaarden, lovede han højt og dyrt, at dette skulde Trofast komme til at fortæde lige saa mange Gange, som der var Haar paa hans lumste Krop. Nu vilde han for det første ikke løbe mere efter den; thi han vilde overhovedet aldrig se den Vej, Trofast var, om den saa rendte mellem Benene paa ham. Den kunde saa Lov til at støtte sig selv baade i Dag og i Morgen og for Resten ogsaa i Overmorgen og maatte endnu i mange Dage. Han skulde se sit Smit til at komme hen og tude den i Tret, naar den en Gang laa i sin fædste Søn. Hvis han kunde saa fat i Ratten, skulde han tyle den lige i Hovedet paa denne forfærdelige Tøpe-Trofast. Aldrig i Verdens Lande og Riger skulde Trofast saa et Ben at gnave. Dette Stegeben skulde blive det sidste, den nogen Sinds, som laa bag Skibestenen, og søgte dem til Kludestrammeren for en DrePund.

Som sagt. Hans Peter saa øjeblikkelig Benet, og Dinen begyndte at strække i Hovedet paa ham. Som et Lyn styrkede han mod Hundens.

„Vil du vat . . . Hund . . . Trofast . . . Venet . . . hid med Benet. Hid med Venet! siger jeg.“

Men Trofast var saa sandt ikke til Sinds at aflere sig det dejlige Ven uden videre. Den stæde efter Hans Peter, tog Venet i sin store Mund og satte i vildeste Galop ud gennem Porten.

Drengen stod stille af Forbavselse; men saa blev han idrød. Tavlen lagde han ned paa Jorden. Bøgerne ved Siden af, Træstøene igen ved Siden af, og i næste Nøjeblik forjærdet han ud gennem Porten, alt hvad Kæmmer og Tøj kunde holde.

Trofast laa i Høstakken bag Lødden og gnavede Venet. Hans Peter styrkede frem med knyttede Hænder. Han skæbte og smeldte. Men hvad gjorde Trofast. Den tog uden videre Venet i sin store Mund, lod Halsen hænge og satte i et Spring om Hushjørnet. Hans Peter streg efter den, saa det fæd i hans Hals, hans Ven gik som Trommeslifter. Han naaede da at tomme tidnok til at se Bøvdov forvinde ind i Haven gennem et Hul i Hækken. Hans Peter sprang lige lutt over. Saa var han lige ved at falde af Forfættelse over sig selv, fordi han havde vovet at springe. Han kunde være falden og brækket Armen — og redet Hul i sine Busker og sidst til Ana og knækket sin Moders Kofenbusk. Sveden haglede ham ned ad Ryggen, men stadig for han aften, som gjaldt det Livet.

Paa Plænen laa Trofast og slittede nok saa velbehagelig Stegebenet. Da gav det et Ryt i Hans Peter, og han stod stille.

„Kom saa, Trofast“, begyndte han

Raaber om Hjælp.

Noget overalt, men det bliver mindre med hver Dag.

Nyrene taaber om Hjælp. Der er ikke et Organ i hele Legemet, som er saa fint konstrueret. Ikke et saa vigtigt for Helbredet. Nyrene filtrer Blodet. Naar de ikke gør det, bliver Blodet urent og forgiftet. Der kan ikke være nogen Sundhed, hvor der er forgiftet Blod. Angrimeter er et af de første Tegn paa Nyreorden. Det er Nyrenes Raab om Hjælp. Ryd det. Doan's Kidney Pills er det, der mangler. De er netop, hvad overarbejdede Nyre rænger. De sufter og sætter nyt Liv i Nyrene; hjælper dem at gøre sit Arbejde. De vil altid helbrede ethvert Tilfælde af Nyre-Sygdomme.

Mr. D. G. Hansen, No. 714 Detroit Street, Boghabitant, Jackson, Mich., siger: Min Dns limerede ved den mindre Anstrængelse, og hvis jeg fik Fortælle, forplantede den sig til Nyrene. En ydruen kunde jeg ikke finde en bedst Høllestilling, og om Morgenen var jeg træt og hvileløs. Til fordelagtige Tider brugte jeg Midler, der var mig anbefalet, samt jeg tog Dag hjælp; men i 9 blev ikke bedre. Da jeg saa Doan's Kidney Pills var ud arket anbefalet af Koff værdig, vidde jeg, at det maatte være et mere end almindeligt Middel, saa jeg statted mig en Bøtte i Webb's Apotek og brugte det. Efter nogle Uger (Wages) bemærkede jeg, at jeg vandring og blev derover bedre.

En tri Prøve af denne fortrinlige Nyre-Medicin, der behandlede Mr. Hansen, vil paa fortløpende blive givet pr. Post til alle dele af de forenede Stater. Skriv til Koff-Walburn Co., Buffalo, N. Y. For Salg i alle Apoteker. Pris 50 Cents pr. Bøtte.

begyndte at blive tør i Munden paa ham.

„Vov — vov!“

Hans Peter kunde ikke spise en Bid. Han blev varm over hele Kroppen, og lidt efter rejste han sig og gik ud. Han var meget ærgert, thi Trofast skulde jo have haft en gruelig og voldsom Straf. Naar han nu lufede den ud, stjal den vel herefter alle Ven, der var i Gaarden. Han var saa vred, at han stampe i Jorden, men han kunde nu alligevel ikke taale Hundens Klager. — Saa lufede han Døren op.

Han var egentlig ikke fittet paa, hvordan Trofast vilde opføre sig, naar han slap ud. Maatte vilde den forsøge at bide ham. — Hvad stete nu! Hundens for ud med et Hyl af Glæde.

I samme Nu havde den Venene paa hans Stulbre, puffede ham, færtægnede ham og slittede ham i Ansigtet.

Hans Peter blev saa forbløffet, at han maatte sætte sig ned, men den blev ved. Den var aldeles uhyrlig af Glæde og viste ham sin Gødhed paa enhver Maade, som var den mulig. Hans Peter sad saa stiv som en Pind, men han begyndte at blive underlig varm i Brystet. Tilfældig fik han en Hornemæsse i Halsen, som om han skulde kvæles, og da tog han Trofast med begge Hænder om Halsen og gav sig til at græde.

„Kom her, Trofast“, sagde han. Han gik hen bag Skibestenen, tog Skalten, hvori hans Ven laa, og nu vandrede de begge af Sted til Kludestrammeren. Der var sels Pund. Det blev sels Dre. For dem stæde Hans Peter tre Tøres Bøller. Hjemme i Høstakken lagde de sig og delte broderlig, imens de stadig taledes for hinanden.

Nu var de mætte og glade.

Sommersolen stinnede varmt, og Fluerne summede. De var trøtte og søvnige. De lagde sig tilbage og faldt snart i Søvn med hinanden i Armen. Drengens hvidhaarede Hoved var boret ind i Hundens sorte Pels. — Siden den Dag sloges Trofast aldrig mere.

A STITCH IN TIME

Forløbte Smaasunder bliver snart hede Rødtæbeligebet. Vær forsynet med

Watkins' Standard Remedies

for alle Eventualiteter. Det anslaaelige Vægt beløber Dem med 25 Cent. Forvovet dierste fra vort 800,000 medicinske Laboratorium, det bedste af sin Art i Verden. Det aarantæret sig og lader Dem vige, og De behøver.

Strid i Dag eller et Aftensmaal af Watkins' Home Doctor and Coat Coat" der giver Hjælp til alle Sygdomme hos Mænd og Børn.

The J. R. Watkins' Medical Co.,
67 Liberty Street,
Winona, Minn.